

Priznanja občine Škofja Loka za leto 2007

Zlati grb občine Škofja Loka v letu 2007 prejme FRANC ŠIFRAR

za dolgoletno izredno uspešno in za Škofjo Loko pomembno delo na področju obrti in podjetništva

Franc Šifrar se je rodil 26. decembra leta 1937 v Selcih, v obrtniški družini, kjer je mati je vodila gostilno, oče pa je bil furman. Kot vajenec se je po končani obrtni šoli zaposlil v tovarni Niko v Železnikih. Postal je strojni ključavničar in ob delu končal srednjo tehnično strojno šolo. Po končanem vojaškem roku se je zaposlil v Iskri Železniki, kjer je delal kot tehnolog in nazadnje kot referent za kooperacije. Sedemletno delo na tem delavnem mestu mu je omogočilo spoznati trg in tržne potrebe, pa tudi veliko število samostojnih obrtnikov, kar ga je spodbudilo, da je začel razmišljati o odhodu na svoje. Z mladostno zagnanostjo sta se z ženo leta 1967 lotila lastne obrtne dejavnosti proizvodnje izdelkov iz plastičnih mas. Prvi stroj, ki sta ga imela v delavnici, je bil sestavljen iz različnih rabljenih delov, ki jih je Franc sam sestavil v delujoči stroj. Z obrtjo sta začela v času, ko zakonodaja ni dopuščala preobsežne proizvodnje, ko osebna lastnina ni bila zaželeno, število delavcev in prostor pa sta bila strogo omejena. Zato je sprva deloval v manjših delavnicah, ki jih je imel razpršene po celi občini, in sicer v Selcih, Podlubniku in Veštru ter na dveh lokacijah na Kidričevi cesti. V začetku sedemdesetih let se je z družino preselil v Podlubniku, kjer je svojo osnovno dejavnost razširil tudi na orodjarstvo. Vedno je bil prijazen lastnik in šef, ki je imel posluš za socialne razmere - med drugim je bila v njegovem kolektivu že takrat zaposlena ženska za polovični delovni čas. V veliko pomoč mu je bilo znanje s srednje tehnične šole, kjer je sprejel miselnost, da mora sredstva vlagati v najzmogljivejše in nove stroje, ki edini omogočajo konkurenčnost. To svojo napredno miselnost je po dveh desetletjih prenesel tudi na sina Boštjana, ki mu je predal dejavnost. Pred upokojitvijo je zaposloval osem ljudi. Boštjan Šifrar je na tej dobri osnovi zgradil eno najuspešnejših škofjeloških podjetij SIBO, ki danes zaposluje okrog 170 ljudi. Franc Šifrar se predaje spominja neobremenjeno in kot umevno stvar, saj se je podjetje v času razpada

Franc Šifrar

Jugoslavije moralo preusmeriti na nove severne trge. Francu tuji jeziki niso blizu, zato je vajeti prepustil sinu. Danes se o predaji poslov celo pošali, da bi bila dva petelina na enem dvorišču preveč. Ni pa s predajo nehal spremljati novosti in smernic, saj predvsem kot član Komisije za izbiro obrtnika leta, najvišjega priznanja Obrtno-podjetniške zbornice Slovenije, spremlja najuspešnejše obrtnike in obiskuje najodličnejše delavnice po Sloveniji, kar porodi marsikatero idejo za sinovo podjetje.

Franc Šifrar se je že zgodaj zavedal, da se morajo obrtniki med seboj povezati in svoje interese zastopati usklajeno, kar je bilo v časih, ko se je tržno gospodarstvo v Sloveniji šele znova počasi prebujalo, zelo pomembno za razvoj obrti in podjetništva. Tako je z Območno obrtno zbornico Škofja Loka povezan že od samih začetkov, ko se je leta 1976 udeležil ustanovnega zbora Društva samostojnih obrtnikov. Postal je član Upravnega odbora in že od prvega dne ustanovitve do danes obiskuje seje Upravnih odborov. Leta 1978 je postal podpredsednik, po odstopu predsednika Darka Inkreta pa najprej v. d. predsednika in nato predsednik združenja. Združenje obrtnikov, ki se je leta 1991 preoblikovalo v Območno obrtno zbornico Škofja Loka, je vodil od leta 1980 do leta 1992, leta 1998 pa je nastopil še en mandat in jo vodil do leta 2002.

Ob tem je bil od leta 1983 do 1990 tudi podpredsednik Upravnega odbora Obrtne zbornice Slovenije in član Upravnega odbora Sklada obrtnikov in podjetnikov. Še danes je član komisije Obrtno-podjetniške zbornice Slovenije za izbor obrtnika leta, v Območni obrtni zbornici Škofja Loka pa je predsednik Nadzornega odbora in predsednik Sekcije upokojenih obrtnikov.

Med večje in najbolj vidne uspehe na področju delovanja v obrtniško podjetniški organizaciji si šteje organizacijo Prve povojne razstave obrtnih dejavnosti leta 1983. Razstava je presenetila širšo slovensko javnost in tudi občinske vodilne strukture, ki so se šele takrat zavedli, kaj vse se izdeluje po garažah in delavnicah zasebnikov. Tako se je začelo tudi uspešno sodelovanje med Združenjem obrtnikov in Občino Škofja Loka, z županom Jožetom Albrehtom na čelu, ki je podprl velik projekt, in sicer izgradnjo Doma obrtnikov ter Centra storitvenih dejavnosti. Zbornica je skupaj z Občino sodelovala tudi pri prenovi znamenite Kašče v letu 1995. Predvsem pa je Franc Šifrar pripomogel k razvoju obrti in podjetništva ter močne in napredne organizacije za obrtnike.

Franc Šifrar je bil večkrat izvoljen tudi v predstavniška telesa občine. Veliko je pripomogel k mirni in razumni delitvi premoženja stare občine med štiri nove, pri čemer je še danes prepričan, da je bila delitev nepristranska. Pripomogel je tudi k delovanju medobčinskega podjetniškega sklada. V tem mandatu je najstarejši član Občinskega sveta Občine Škofja Loka, predseduje Odboru za gospodarske dejavnosti, obrt, turizem in kmetijstvo ter je član Komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja.

V letih uveljavljanja na gospodarskem področju ni nikoli pozabil na Škofjo Loko in rojake. Sodeloval je s pobudami za obrtnike leta, si prizadeval, da bi se dogodki, kot so npr. obrtniške športne igre, odvijale na Loškem. Vedno je gojil tudi spoštljiv odnos do kulture, še posebej do zborovskega petja, ki mu je posebno pri srcu. Tako je postala Območna obrtna zbornica glavni pokrovitelj Škofjeloškega okteta, ki mu je Šifrar tudi predsedoval, ter njihovega podmladka, okteta Ceh. Pomagal je pri odprtju Miheličeve galerije v Kašči, kjer je finančno sodelovala tudi Območna obrtna zbornica, ki pod njegovim vodstvom ni spregle-

dala niti različnih humanitarnih akcij. Leta 1979 so podpisali pogodbo o obnovi že propadajočih cehovskih bander na gradu, kar je danes za muzejsko zbirko neprecenljive vrednosti. V smislu ohranjanja etnološke kulturne dediščine so prispevali tudi k obnovi Groharjeve hiše.

V lanskem letu je Franc Šifrar praznoval svojo sedemdesetletnico. Poslovno pot počasi zaključuje - sam pravi, da mu jermen počasi drsi. Vse bolj se spet usmerja k družini, ki mu je ves čas dela, načrtov in odločitev stala ob strani. Z ženo zdaj pomagata hčerkama in sinu pri tedenskih družinskih obveznostih, občasno pripravita tudi skupne družinske obede. Ob podelitvi Zlatega grba Občine Škofja Loka mu tako tudi največ pomeni uokvirjeno voščilo družine, ki mu je podarila zbirke slik njegovih največjih doseženih življenjskih vrhov.

Srebrni grb občine Škofja Loka v letu 2007 prejme JANEZ KLEMENČIČ - JANI

za delo z mladimi in prispevek k razvoju škofjeloškega rokometu

Janez Klemenčič je bil rojen leta 1969. Rokomet je Janezovo življenje močno zaznamoval že v otroštvu, ki ga je preživljal na Partizanski cesti v Škofji Loki. Njegovi vrstniki in otroški prijatelji so namreč večkrat tedensko odhajali na treninge in to se mu je zdelo tako imenitno, da je sklenil tudi sam poskusiti. Odločil se je za rokomet v Klubu Termo in štiri leta večino dni v tednu zelo resno treniral. Proti koncu osnovne šole je spoznal, da zaradi prenizke telesne višine in slabega vida nikoli ne bo mogel postati vrhunski igralec, zato se je pri petnajstih letih odločil za pomoč rokometnemu trenerju Marku Primožiču. Že naslednje leto, leta 1985, je prevzel svojo skupino in ostal trener do danes, celih 24 let. Današnjih uspehov rokometu si brez njega ni več mogoče zamisliti, zato sta bila Rokometno društva Termo (danes Knauf Insolation) in Osnovna šola Ivana Groharja Škofja Loka glavna predlagateljca za priznanje.

Janez Klemenčič

V letošnjem letu je za Klemenčičem že štiriindvajseta sezona trenerskega dela z mlajšimi selekcijami, s katerimi se je tako s klubskimi kot šolskimi ekipami tridesetkrat uvrstil v finale državnih prvenstev in z njimi osvojil sedem naslovov državnih prvakov. Poleg uspešnega vodenja mladih doma vsako leto z mladimi selekcijami nastopa v različnih državah na uveljavljenih turnirjih. Kot trener meni, da so prav tekme tiste, ki otroke stimulirajo in jim dajejo zagon za resne treninge in vztrajnost pri športu.

Sicer pa je trener gonilo vsake ekipe, zato si prizadeva za prijateljsko vzdušje med igralci, saj je rokomet ekipni šport. Dobro povezanost ekip doseže tudi s poletnimi rokometnimi tabori, ki si jih je zamislil pred dvanajstimi leti. Gre za tabor vseh starostnih skupin, na katerem se enkrat dnevno izvajajo intenzivni rokometni treningi, ostali čas pa je namenjen druženju, zabavi, kopanju in drugim športnim aktivnostim.

Klemenčič se poleg proučevanja fizične pripravljenosti posameznega igralca in osvajanja pravil igre rokometu zanima tudi za druge segmente otrokovega življenja. Pozna starše vseh igralcev in je z njimi sklenil dogovor, da ima pozitiven šolski uspeh prednost pred treningi.

Pogosto se zato izven urnika treningov sreča z otrokom in mu pomaga pri učenju. Ta način dela zahteva od njega, da se povezuje z učitelji posameznih predmetov, ki mu pomagajo odpravljati vrzeli v znanju otrok. To mu omogoča tudi njegova služba, saj je od leta 1993 zaposlen na Osnovni šoli Ivana Groharja Škofja Loka, na delovnem mestu kuharja. V kolektivu je priljubljen, sodelavci pa spoštujejo njegov prispevek k celovitosti šole. Vedo tudi, da je pripravljen prevzemati odgovornosti, zaupano delo pa vedno opravi kakovostno in dosledno.

*Srebrni grb občine Škofja Loka v letu 2007 prejme
PLANINSKO DRUŠTVO ŠKOFJA LOKA
za dolgoletno uspešno in družbeno pomembno delovanje*

Škofjeloški planinci na Triglavu

Planinsko društvo Škofja Loka je eno izmed 250 društev, ki so včlanjena v Planinsko zvezo Slovenije. Je pa eno redkih, ki se lahko pohvali s 100-letno tradicijo, ki jo praznuje v tem letu. Na Loškem so prvo podružnico takratnega Slovenskega planinskega društva ustanovili na Češnjici leta 1907, ki je pokrivala celotni loški sodni okraj. Pomembno vlogo pri ustanavljanju in delu v začetnih letih je imel dr. Janez Evangelist Krek, ki ga upravičeno štejejo za pobudnika planinstva v Selški dolini oziroma na Loškem. Prve naloge društva so bile markiranje poti in pridobivanje članov, kar pa je s 1. svetovno vojno zamrlo. Po vojni se je želja po razširjanju slovenskih simbolov močno okrepila, zato so na Ratitovcu začeli graditi planinsko kočo, ki je bila dokončana leta 1925.

V letu 1929 so sedež podružnice prenesli v Škofjo Loko in jo preimenovali v Škofjeloško podružnico Slovenskega planinskega društva. Pomemben dosežek društva je bila izdaja zemljevida Škofjeloškega pogorja v letu 1936. Člani društva so začeli razmišljati o gradnji koč na Lubniku in Blegošu. Prva je bila kočica na Lubniku, ki je začela obratovati leta 1932. Koča je med drugo svetovno vojno služila oskrbovanju aktivistov Osvobodilne fronte. Po

izdaji omenjene dejavnosti okupatorju so jo partizani sami požgali, sicer bi postala pomembna nemška opazovalna točka in bunker. Enako usodo je doživel tudi dom na Ratitovcu. Po vojni se je na vojnem pogorišču začelo vse znova. Koča na Lubniku je bila s pomočjo prostovoljcev in udarniškim delom v letu 1953 ponovno zgrajena. Planinsko društvo je svojo dejavnost začelo širiti med šolsko mladino in učitelje in s tem močno povečalo število članov. Leta 1973 so planinci predali svojemu namenu Loško planinsko pot. V začetku sedemdesetih so planinci začeli uresničevati dolgoletno željo o izgradnji koče na Blegošu, ki so jo z vložkom okrog 1.500 prostovoljnih delovnih ur dokončali leta 1977.

Danes Planinsko društvo Škofja Loka združuje 1014 članov ljubiteljev gora, narave in zdravega načina življenja. Več kot tretjino članstva predstavljajo mladi, stari do 26 let. V okviru društva delujejo odseki, sekcije, komisije in odbori, dve planinski skupini v podjetjih, planinski krožki na osnovnih šolah ter dijaška in študentska skupina. Društvo ima 14 izšolanih vodnikov Planinske zveze Slovenije. Podpirajo in sofinancirajo izobraževanje mentorjev ter pomagajo pri vodenju in izvajanju programov v krožkih na osnovnih šolah, pri Društvu upokojencev in terapevtski skupini odvisnikov od droge. Društvo vzdržuje 140 km planinskih poti, skrbi za obnavljanje markiranja, na leto pa izvede od šestdeset do osemdeset planinskih izletov, ki so poleg rekreacije in druženja namenjeni tudi krepitvi odnosa do varovanja okolja.

Bronasti grb občine Škofja Loka za leto 2007 prejme ANTON HAFNER
za aktivno sodelovanje pri izgradnji javne razsvetljave, telefonskega omrežja, kanalizacije in asfaltiranje cest na Trati, sodelovanje pri obnovi strehe na suški cerkvi in obnovi Kristalne dvorane Sokolskega doma

Anton Hafner se je rodil leta 1938 ter otroška in mladostna leta preživel v Starem Dvoru. Skupaj s štirimi brati, ki so veselje do druženja, petja in športnega udejstvovanja podedovali po svojem očetu, so radi priskočili na pomoč pri raznih kmečkih delih pri sorodnikih in v vasi. Že kot šolar se je Anton udeleževal udarniških akcij, tako da je z nošenjem malte in zidakov pomagal tudi pri zidavi koče na Lubniku. Kasneje je bil pobudnik za vzpostavitev vodovoda v Starem Dvoru, leta 1967 pa se je aktivno vključil v svet Krajevne skupnosti Škofja Loka.

Medtem si je ustvaril družino in se preselil v Hafnerjevo naselje. Naselje je takrat šele nastajalo in vsi prebivalci so se trudili, da bi si zagotovili čim boljše infrastrukturo in urejenost naselja. Anton je bil pobudnik večine akcij, če je bilo potrebno, je hodil tudi od hiše do hiše in spodbujal ljudi k delu ali jim delil informacije o ugodnih kreditih. Tudi z njegovo pomočjo je Hafnerjevo naselje dobilo kanalizacijo, javno razsvetlavo, telefonsko omrežje in asfaltirano cesto.

Anton je v letih 1994-1998 aktivno sodeloval tudi v Občinskem svetu Občine Škofja Loka, v letih 1998-2002 pa se je kot član sveta Krajevne skupnosti Trata zavzemal za napredek krajevne skupnosti in ohranjanje okolja, v katerem živimo.

Anton Hafner

Antona zborovska glasba spremlja že vse življenje. Peti je začel v otroškem pevskem zboru, danes pa je eden najstarejših aktivnih članov v mešanem pevskem zboru Lubnik in pri cerkvenem pevskem zboru Suha. Iz tega njegovega udejstvovanja izhajata še dva velika projekta, ki si jih je zadal. Z zborom Lubnik so ob dvajseti obletnici zbora leta 1999 želeli prirediti koncert in spomnili so se na dvorano v Sokolskem domu, ki se je po zgraditvi dvorane na Podnu uporabljala le kot skladišče. Dvorano so s prostovoljnim delom pospravili, prebelili, postavili oder in obesili zavese, vrt pa očistili in na novo zasadili. V ta namen je bil Anton aktiven tudi po dvajset ur dnevno in je obedoval kar v nekdanjem gostišču Krona. Dvorana je med pripravami na koncert po naključju dobila ime Kristalna dvorana in ime se je obdržalo. Skrb do dvorane pa je obdržal tudi Anton, saj je po uspešnem koncertu dobil ponudbo z Občine, ali bi želel postati njen oskrbnik. Do letošnje prenove celotnega kompleksa Sokolskega doma jo je upravljal in jo vzdrževal, njegova največja želja je, da bi naslednje leto lahko v prenovljeni dvorani pripravili koncert ob 30. obletnici mešanega pevskega zbora Lubnik.

S podobno zagnanostjo se je Anton lotil tudi obnove strehe na suški cerkvi, kjer pa sta njegova dobra volja in pripravljenost za delo nekoga močno motila, tako da je med obnovo inšpekcija trikrat posredovala. Odkrila ni nič nezakonitega, le močno voljo, delavnost in skromnost glavnega aktivista Hafnerja pri obnovi.

Bronasti grb občine Škofja Loka prejme BLAŽ JESENKO

za prizadevno delo pri ureditvi javne razsvetljave, telefonske napeljave, kanalizacije in cestne infrastrukture v Krajevni skupnosti Trata

Blaž Jesenko

Blaž Jesenko je bil rojen leta 1960 v partizanski družini, kjer je bil oče borec Škofjeloškega odreda, mama pa aktivistka na Rudnem. Leta 1984 je po odsluženem vojaškem roku dobil zaposlitev v podjetju LTH in se aktivno vključil v mladinsko organizacijo, že čez pol leta pa prevzel vodenje Občinske konference Zveze socialistične mladine. Kasneje se je pridružil ZSMS, danes pa je malo manj aktiven, a še vedno pristaš LDS. Kot aktivist je bil tako prisoten v organizacijah, ki so odigrale pomembno vlogo v procesu demokratizacije Slovenije.

Po tem obdobju se je aktivno vključil v delo Krajevne skupnosti Trata ter si v gradbenih odborih prizadeval za ureditev infrastrukture v vasi Trata. Pred letom 1990 vas ni imela omembe vredne infrastrukture. V letu 1989 so zato izvedli 2. fazo telefonskega omrežja in napeljali javno razsvetljavo. Nadaljevali so leta 1999 s kanalizacijo, pri čemer je Jesenko v enem tednu generalno obnovil vsa soglasja za gradnjo, ki so bila pridobljena pred leti, in vložil veliko napora v pridobivanje soglasij s strani krajanov. S temi soglasji so nato zgradili nov vodovodni sistem in uredili odvodnjavanje za meteorno vodo, plinificirali naselje in položili kable za kabelsko televizijo. Za slednjo se Jesenko pošali, da jim služi kot spomenik, ker nazadnje niso uspeli najti skupnega jezika z operaterji.

Vas Trata ima danes 40 hišnih števil in 187 prebivalcev, a jo od ostalih loških vasi loči to,

da je preplet kmečke vasi in industrijskega naselja. Zaradi svoje lege ima namreč značilnosti obojega. Jesenko se tega zaveda in skuša za sokrajane iztržiti največ. Nenehno opozarja na težko in hitro kmetijsko mehanizacijo ter velike kamione, ki vozijo skozi vas, na pomanjkanje cestnih ovir in varnih prehodov za otroke. Glavno težavo vidi v dovozni cesti v vas, ki je, zaradi števila tovornjakov in železniškega prehoda, včasih popolnoma blokirana. Zato je Jesenko tudi eden glavnih pogajalcev pri izgradnji nove industrijske cone, pri čemer brez-kompromisno zahteva, da promet ne bo potekal skozi vas Trata. Zaveda se, da to v času izgradnje še ne bo mogoče, ko bo cona zaživela, pa je to glavna zahteva krajanov.

Jesenkova družina, njegova osebna izkušnja vojske, članstvo v diverzantskem vodu teritorialne obrambe Škofja Loka in udeležba v vojni za samostojno Slovenijo so elementi, ki so botrovali njegovi odločitvi za vstop v veteransko borčevsko organizacijo. Danes kot vodja Krajevne organizacije združenja Zveze borcev Trata meni, da je čas, da prepiranje o polpretekli zgodovini dokončno zaključimo, sicer bodo nam, Slovencem, zgodovino pisali tujci.